

Bom haj Bóh!

Sy-li spěvat,
Pilnie dželaš,
Strowja ēe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mérny
Čerstwosó da.

Njech ty spěvaš,
Swěrnje dželaš
Wśedne dny;
Dženj pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočni ty.

Z njebjes mana
Njech sī khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ēe. F.

Sserbske njedželske čopjeno.

Wudawa žo kóždu žobotu w Ssmolerjez knihiczschezni a placzi schtwortlénje 2.— hr. s portom 2.50 hr.

16. njedžela po žwiatej Trojizv.

Liſt na Eph. 3, 14—21.

Se žłowom Hamjeń tutón tekſt žo žkoneži. Je modlitwa jateho jaſoſchtola Pawoła ſa kſhesczanow w Efesu. Sswiaty Pawoł na kolenomaj w jſtwach w Romje! Runje w ſchtuczny do naſchego tekſta wo žałoszach rěczi, kotrež czerpi ſa tych žwojich. A czechodla ſhibuje wón žwoje kólena k Wótzej naſchego Kenjeſa Jeſom Chrysta? Proſzyli ſznamo wo wuſwobodzenje ſe žwojich putow, proſhyli wo ſaniczenje žwojich njepſhczelow? Nicžo wot teho wſchego. Njemyſli na žebje žameho. Na žwoje ſlepjhe njehlada ale jenož na to žwojeje woſhadly. Jejne czaſne a węźne ſbožo jemu, temu jatemu, na wutrobje leži. Snaje wón tola tamne wulke ſtrachi, kotrež hrožachu kſhesczanam w Ephesu, tamnym wulkim měſcze poſtnym ſpytowanja, hdzejz kraſný templ wulkeje bohoweje Diany ſtejſeſche. Schtož jaſoſchtol wſchědnie w potajnym czinjeſche, jow ras na ſjawné cžini. Běſche ſ kſhesczanam w Ephesu tak nutrije ſwjasany, jeho wutroba jim zhe ſluſha, ſo ſebi ſwaziež móže, jim tež ras do žwojego modlenja nutehladacž dawacž. — Nčam žo njelubi, hdzejz chyzl něchtón zuſy, něchtón, kotrehož njejnajemy, wot žwojeje modlitwy ſa naſ wjese rěczeſz abo naſ ſa naſchej modlitwu ſa njeho žo woprashecz. Tak wulki wſchaſ a njewuhafchnitw je ſacziſchež, hdzejz ras nutehladacž dyrbimy do czechedostojneje wutroby, kotrež je nam derje inata, a hdzejz w njej tež proſtwn ſa naſ ſpóſnacž a cžitacž žměmy.

Jaſoſchtol Pawoł nětk wſchaſ žo njemodli ſa jeneho žameho, kotrehož cžiſcheži woſhebita muſa a ſpytowanje, ale ſa wſchitkich kſhesczanſkich bratrow a hotry, kotreymž jeho liſt placzi. Tehodla jeho proſtwa wſchitko wobjima, czechoz kóždy kſhesczan na žwojim

žwjenſkim puczu trjebashe a ſchtož dozpěcz dyrbjesche. Kaž tehdh, tak tež dženža. Kaſ wſchelake je tež naſhe kſhesczanſke žiwjenje pola naſ ſamych, tu ſklyſhimy, czechoz wſchitzu trjeba manu, wo cžimž dalewobſtacze a roſczenje ſnutſkowneho žiwjenja pytacž dyrbimy. A dofeſl teho wſchitzu trjebam, tu ſ dobow wuknem, wo cžo ſa druhich a ſa naſ ſamych pſhezo proſycež dyrbimy. Tutu wuežbu wo modlitwe, kotrež dawa nam tu žiwjatý jaſoſchtol, tola ras roſpominajmy. Poſluchajmy na jeho je žłowo wo modlitwe mjes wami zuſe žłowo?

Jaſoſchtol Pawoł na kolenomaj — wo cžo proſy wón ſa kſhesczanow?

1. Wo móz we wěrje pſches Božeho ducha,
2. wo wupruhowanje w lubosczi k Božim džeczom,
3. wo roſczenje pósnačza k Božej cžesczi.

„Tehodla ſhibujit ſa žwoje kólena k Wótzu naſchego Kenjeſa Jeſom Chrysta, kijz tón prawy Wótčež je nađe wſchitkimi, kotrehož džeczji rěkaju w njebjeſzach a na ſemi“. Schtož njebi móz a ſapschimowazu rjanoscž tuthych žłowow žwiateho Pawoła ſa cžuk. Wěny, w jeho rěze to žane pobožne prajenje njeje, ale ſuta wěrnoſež. Kaž w jaſoſcht. ſkutkach cžitam, ſo ſe ſtarymi Efesiſkeje woſhadly po žwojim wužohnowanju na žwoje kólena ſlaknū a ſo ſ nimi wſchitkimi modleſche, tak jow jeho w potajnym ſ jeho Bohom na kolenomaj rěczeſz widžimy, w ponížnoſezi poſhileny, a tola niz jeho wotrocž, ale ſ džeczazej wutrobu k Wótzej horje hłada a praji Chróble ſe wſchej nadžiju: Abba, luby Wótče. Jego žłowo a cžinenje budże ſ praschenjom ſa kſhesczanſtwo: Hdzejz ſu mjes wami, kotsiž cžinja po nim, kijz žo modla kaž jaſoſchtol, abo je-li žłowo wot modlitwy mjes wami zuſe žłowo?

Swoje kolena shibowacj — njeręczi ho to w naszych dniach pschezo bōle? a nascha modlitwa njeje-li neschto, schtož budze drje mjes tščesczamami khalene, w kotrymž pak ludžo jenož rēdko ho wutwuczuja? Czlowiecka wutroba je psches mēru khrobka a jara bojasna. Khrobka. Czlowiekojo psched sejsej a njebojskei naħladnoſežu ho ponižicž njechadža. Se ſwojim nabjtkom ho hordža, chzedža Boha wot tróna storežicž a ſebi myſla, so by muža njehodne bylo, ſwoje kolena w modlitwie shibowacj. Hdyž je pak něchtón muž, rjeſ, był, dha běſche to japoschtoł Pawoł, kotryž ho běđi pscheziwo zyklemu ſwětej; dha běſche to Luther, kotryž ho njebojesche žaneho móznařa. Schtó dawasche Pawolej, Lutherzej taſku móz? Njebojesche, so ſwoje kolena k Wótzej naschego Šenjeſa Jeſom Chrysta shibowac̄tej? Hdyž ſwoje kolena ſhibujemy, njebojske možy na ſemju dele ſczechnjemy. Haj, Bóh lubi Šenjeſe chze modlitwu czlowieka wuſtyschecž, kiz ho poſhili poſornje w nutnej modlitwie psched nim. Wón je Wótzež nadě wſchitkimi, kotrymž džecži rekaju w njebojeſach a na ſemi, prawy Wótzež wſchitkich wěrjazych, tež Wótzež ſhubjeneho fyno, kiz nochzysche drje čaſz doſho ničo wo tym wjedžecž, ale kiz dyrbjesche w nuſh a hubjeſtwje ſwoju ſhamu njenóz a ſlaboſcz ſpōsnacž a ſacžucž. Duž džesche wón do ſo a ſe ſtrózelemi widžesche, ſchto ho ſtanuje, hdyž chze czlowiek ſwoje žiwenje bjes Boha wjescž. Nan w pschirunaju jemu wſchitko ſpuschecži. Glej, tak wulki, tak hnadny a dobroczynny je tež nasch Wótzež był a wostał a ſ nami ſchoł, tak doſho hacž tu na ſemi khodzimy.

Japoschtoł Pawoł ſa ſwoju gmejnju w Ephesu proſy. Schtó je wobſah jeho prōſtvoj? Dokelž je Bóh jich Wótzež, dyrbji wón po tym bohatſtwje ſwojeje kraſnoſcze jím neschto dacž, najprjedy móz, ſo bychú psches jeho ducha na ſnitskownym czlowieku ho ſ mozu poſhlnili. Pawoł ras we modlitwie piſasche: „Teſodla ty, mój fyno, poſhln ſo psches tu hnadi w Chrystu ſeſu”. A w naſhim liſeže rěka: napoſledt, moji bratſja, poſhlnicze ſo w tym Šenjeſu a w tej možy jeho fylnoscze. Možy wot horka trjeba mějachu, hdyž w ſphtowanjach čaſza ſwoju wěru twjerdze džeržecž dyrbjachu. Možy wot horka tež my w ſwojich dniach trjebam, ſhano hiſcheze bōle, hacž wobſada w Ephesu. Wobdarwa naſ ſola wſchudžom telko ſlaboſcze; ludžo ſu dženža tak ſlabi a liwžy, hdyž wěru do Wótza naſchego Šenjeſa Jeſom Chrysta wuſnacž dyrbja. Kaf ſmy ſola lěni w tym, ſchtož ſa Bože kralstwo czinicž dyrbimy, ſlabi a bojasni napschecžiwo staranju a hubjeſtwu. Alle na čo japoschtoł tehdž wſchitko dawasche? Nje wuſtawacž! Teſodla ſwoje kolena ſhibuje ſa tſchesczanow w daloſczi, ſo njebychú wuſtawali, ſo njebychú ſlabi byli pscheziwo ſwětej a hřečeji. Naſopak k temu je, ſo poſhlnicze; to wſchal dyrbji na ſnitskownym czlowieku ho ſapocžecž. Tež w ſlabym čele fylny duch, fylna wola bydlicž móže. Taſku fylnoscž chze Boži duch naſhemu ſnitskownemu czlowiekej dacž, a Boži duch je Chrystuſowym duch. Hdyž njebojeſki Wótz nam ſwojego fyviateho Ducha da, potom Chrystuſ w naſchej wutrobie bydlicž ſapocžnje. Hdyž by wón ſola ſažo bydliſt we wutrobie naſchego luda, w naſchej ſamfnej wutrobie, niz jenož ſ khwilemi jako hōſez, ale jako kral wutroby, „ſo by Bóh wam daſ po tym bohatſtwje ſwojeje kraſnoſcze, ſo bychze psches jeho ducha na ſnitskownym czlowieku ho ſ mozu poſhlnili, tak ſo by Chrystuſ psches wěru bydliſt we wſchitkich wutrobach”. Hdyž móz wot horka mēcz chzem, potom dyrbimy Boha wo móz fyviateho Ducha proſyecž, kiz poſhlni we wěrje. Njebojeſki Wótz je ſwolniny, nam dawacž, my ſhami wſchak dyrbimy wolu k temu mēcz. Wón ſwojego fyviateho Ducha thym dawa, kotsiž jeho proſcha, to je Chrystuſ ſham nam pschilubit. Boži Duch pak njeje Duch bojoſcze, ale možy. Hdyž we wěrje ſwoju wutrobu daloſko wocžinisch, potom tutón Duch tež k tebi pschińde. Hdyž wón ſkutkuje, tam ſnitskowny czlowiek ſo poſhlni a hacžrunje ſwolnony czlowiek ſo ſkaſh, dha wſchal

ſnitskowny ſo kóždy džen ſobnowi. W Božim Duchu Chrystuſ ſ nam pschińde. Hdyž wěmy, ſchto je wón nam hacž dotal był, hiſcheze dženža je a w pschichodze budze, potom ſhami wot ſo k prōſtroje wucžobnikow pschińdem: Šenjeſe wostań poła naſ. Pschetoz ſbóžnila we wutrobie mēcz naſ wjeſeli a cžich cžini, naſ poſhlni, ſwoje dželo w jeho mjenje cžinicž a psched ſwětom jeho wuſnacž, ſo ſo njebojimy pschede tymi, kiz chzedža Bože kraleſtvo ſahubicž. Jego duch naſ ſwolniny cžini, dobreje nadžije ſwoj ſchiz bjes mórkotanja noſycž, wocžinym jemu ſwoje wutroby a modlm̄ ſo ſažo k njemu, kaž kmy jako džecži cžinili! Njeđyrbi nichot w njej bydlicž, hacž Jeſuſ ſham; pschetoz hdyž wón bydli, tam je ſwětlo, móz, tróſcht, žiwenje.

Z prawej wěry prawa luboſcz wuſnacž. „So by Bóh wam daſ po tym bohatſtwje ſwojeje kraſnoſcze, ſo bychze psches jeho Ducha na ſnitskownym czlowieku ho ſ mozu poſhlnili, tak ſo by Chrystuſ psches wěru bydliſt we naſchich wutrobach, wž pak we luboſczi ſakorjenjeni a ſaloženi byli“. Je ſnitskowne žiwenje ſo poſhlnilo, bydli Chrystuſ we wutrobach, potom budze a dyrbji to ſo tež wopokasacž w luboſczi k bratram. Japoschtoł nam tu tſchesczanke žiwenje w jeho pocžahach k bratram poſlage. Schtomej dyrbji podobne bycz, kotrehož ſorjenje do hľubokoſcze džaja. Luboſcz k temu Šenjeſej dyrbji dobra rola bycz, w kotrejž ſorjeni luboſcz k bratram. Je wſchal ſchom w dobrej roli ſo ſakorjeni, potom dobre plody pschinjeſe, kotrejž tež czlowiekojo ſo ſwojeſzelja: luboſcz k bratram. Tehorunja dyrbji tſchesczanke žiwenje tež domej podobne bycz, kotrehož ſaloži je hľubolo ſaloženy, domej, kotrejž je natwarjeny na ſkale a tehoffla tež wichoram ſo pscheziwi. Luboſcz, praſi japoschtoł. To pak naſcha wboha, ſlaba, husto tak ſhablata luboſcz bycz njenóže, ani naſcha luboſcz k Bohu, ani naſcha luboſcz k bližſhemu. Kaf husto ſo w tym ſamym a luboſcz řekam, ſchtož je jenož ſlaba dobroduſhnoſcž. Ně, prawa luboſcz je ſtiwa a ſprózniwa wěz, katraž pschezo hľubſho ſo ſakorjeni a ſo ſaloži, katraž roſce ſnitskownje pschezo bōle w pōſnacžu: čim hľubſhu luboſcz k tebi mam, čim wjazy wſchědne naſakam, ſo tebje čeſečicž dyrbju. Ale: to je mój ſtyſ, to ruđi mje, ſo njenžu doſež mēcz lubo cže, kaž ſo tym twojim ſluſcha.

Kaf ſteji ſ luboſcu k Bohu a k bratram poła naſ? Abo njeđyrbiſt twój bližſhi twojeje luboſcze hódny bycz? Kaf chzeſtih ſo w tym roſkudžicž, kiz njeižy ſola ſham luboſcze ſwojego njebojeſkeho Wótza runje tak mało hódny jako twój bližſhi. Wón je ſola runje tak Bože džecžo kaž ty, hľada ſola runje tak dobreje nadžije k Wótzej w njebojeſach horje, kotrehož wóztoſla wutroba ſa njeho runje tak ſo ſtara a ſtražuje, kaž ſa tebje. Wot wſchitkich ſhwjathych japoschtoł rěci. Njeſoſaze wón ſi tym na to, ſo je Bóh wſchitke Bože džecži bjes roſdžela k temu ſamžnemu ſbožu powołaſ? Hdyž tajke poſnacze hižom tu na ſemi wulke towarſtwo wſchitkich wěrjazych cžini, tajke žohnowanje dyrbjalo ſi teho wuńcž! Džecži teho ſwěta ſo ſjednocža a ſi tym wjese dožpija, ſchtož naſch čaſz husto doſež nam poſlage. Njeđyrbiſte tež Bože džecži w luboſczi ſo ſjednocžicž, ſo bychú ſi tym roſcezenju Božeho kraleſtwa pomhale? Wo tajke wupruhovanje luboſcze ſa naſ a ſa tych proſyecž, kiz ſluſcheja k temu ſhamemu wóztemu domu, wot japoschtoła Pawoła wuknycž chzem. Swjaſt ſnitskowneje, džakowneje luboſcze wſchitkich wobſamknycž dyrbji, potom bychmy tež pschezo bōle ſamohli „ſapschijecž je wſchěmi ſhwjathimi, katra je ta ſcheroſoſcz a dohoſcz a wuhoſoſcz a hľuboſoſcz“.

Schtoha japoschtoł tu ſebi myſli? To ſapschijecze je nadawt, kotrejž maja wſchitzh w nastupanju na Božu luboſcz. Hlaďaj ſola na Božu luboſcz w Chrystuſu Jeſuſu, kaf roſleſe ſo jejna ſcheroſoſcz nađe wſchitkimi narodami ſemje, jejna dohoſcz

dže wot naroda i narodej, kóždy čas hacz do požlednjeho wschitlich dñjow, jejna hľubokosć dozahahuje dale hacz do kralestwa zmijercze, hrécha a slázenja, hdzez wschitlich hubjenych a shubjenych na ruzý bjerje, jejna výhlokošč dozahahuje hacz psched Boži trón, hdzez wschitlich hacz do životla Božeho woblicza wjedze. — O, ky tý hižom ras spýtał, tutu lubošč kwojeho Boha sapschijecz? Čim hľubščo do tuteje lubošče nûts hladam, čim bôle jenož khvalicz mójem, so je Boža lubošč bjes kónza.

Ale jenož w tej mérje, hacz ju s džakom a se kyšami na žo žamých sačžujem, budžem, ju spósnac z a w jeje spósnaczu pschedzo bôle roscz. Hdž tež husto w tuthm spósnaczu jenož pomaku roſejem a w pohladanju na žo, na tych wołolo žebje a na pschichod, žo nabojimy: „Tón řenjes psches mérnu činicz móže wschitko, schtož prožymy abo myžlimy“. A hdž na wschitko wróčzo hladam, schtož je wón hižo w dñjach naschego semskeho puczowanja w lubošči, žmilnosći, žmernosći a sczepnosći na nami činit, móžem, dobreje nadžije býc, so budze tež dale s nami býc, hdž jeho wo to prožymy. Haj, pschi tym stejo wostac z njemžem, so žmyj apsichtola Pawoła sa druhich, sa naž, žo modlicz widzeli. Esami žwojej ruzý s próstwu posběhím: „Řenježe, wucz naž žo modlicz“. A kaž husto se žwojek modlitwu psched Boha stupimy, próstwu sa druhich njesapomimy, so by tajla próstwu móz byla sa tych wołolo naž, tiz chzedža na snutskownym člowjeku žo požylnicz, žwoje žitvenje na lubošč saložicz, so býchu psches to pschedzo bôle sapchijecz móhli se wschemi žwiatymi, kotaž je ta scherokosć a dolhosć a výhlokošč a hľubokosć wěczneje lubošče, tiz móže w tajkim pósnačzu jenož khvalicz a žo džakowacz: temu pał, tiz psches mérnu činicz móže, psche wschitko, schtož prožymy abo myžlimy, temu budž česecz w tej žyrkwinie gmejnje, kotaž w Chrystuži Jeſuži je, kóždy čas, wot wěcznosće do wěcznosće. Samien.

Něčto se stawiſnow naſcheje biblje.

Wo Lutherowym čažku móže žo něčto podobne prajicž kaž wo tym čažku, jał bu Jeſuž Chrystuž narodženy, mjenujz: „Tón čas bě dopjelnjeny“. To placzi wo wschelakim druhim, kaž na pschikkad wo tym, so sažo ludu čakachu na wumczenje s čěmnoth abo lepje se sačženjenja, wožebje pał placzi to wo jeho pschelozenej bibliji. Tu bě tón čas dopjelnjeny, so by tuta kniha, do rěče luda a ludow pschelozena, dokončala wulki lét, haj lét psches zylý žwět. W lécze 1450 namala Gutenberg kumscht czísczjenja. Hacz do léta 1522 bě žo tutón kumscht tak daloko wudospołnił, so bě móžno, knihi derje a khvatniwje doſez czísczecz. A tak bu 1522 přeni nowy sakón w němskej rěci czísczjanu.

Předy bu wscho s ruku pižane. Bibliju wotpížacz, to traſeche czi tak něhdze lěto dolho. Taſka wotpížana biblija bě czi na 4 króz tak tolsta, kaž to něčle naſche wulke domjaze biblije žu, a na 2 abo 3 króz tak wulka; bě do dwieju swjaſtow wjaſana; ju trjebacz, bě khétero wobcežna wěz, hdž žebi na tule wulkoſč pomylkliſch. Bjes džitwa to, hdž w žwójbach žaneje tajkeje biblije njebe; haj žamo flóſchtror a žyrkwiow bě, hdž žebi na tule wulkoſč pomylkliſch. Bjes džitwa to, hdž w žwójbach žaneje tajkeje biblije njebe. Přenje ſacžanske biblije buchu wołolo léta 1500 cziſ hežane, potajkim tehdy, hdž našch Luther hischeze studowasche. Žena taſka biblija placzesche na 10 ſchěknakow (Gulden); to bě tehdy placzisna sa 3 tucžne woły; potajkim bě to pschiměrnje khetrje droha wěz!

Do wulkeje wójny dosta hižo sa 1 hritvnu dobru ſchulſku bibliju. A njech žu wone něčle tež psches dohotu podrožene, nježi tola hischeze 100 króz a wjazh drózche hacz předy, kaž druhe wěz. Najnowscha placzisna je, jeli so žo nježlimy, něhdze 57 hritvnu sa bibliju, kotaž bě něhdhy 1,50 abo 2 hr. Tuež

ny woł je wo něčto drózchi; schto pał něčle 3 tucžne woły płačza, to móžesč lědy domuſicž. Kaž tunje to tola hischeze Bože žlivo, biblija w maczternej rěči; sa 4 abo 5 jejkow masch ju we tuthm drohim čažku, we mérje datwasche 30 jejkow sa nju.

Luther je bibliju přeni ras w flóſchtrje w Erfurcie wohlaſat. Kaž žo powjeda, je tuta s rječasom pschipinana byla. —

„Jało tón čas bě dopjelnjeny!“ to placzi sa bibliju tež hischeze w druhim. Čaž starých rěčow, rěčow stareje biblije, bě sa Lutherem dopjelnjeny. To rěka, hebrejska a grichis̄ka rěč běštej wołolo lěta 1450 w naschim kraju skoro tak njeſnatej kaž — knihicžsczjenje. W lécze 1453 bu Konstantinopel wot Turkow dobyle, — žnadj to něčle s nowa i tajfemu dobycžu Konstantinopla psches Turkow dónidze! — Grichis̄ky wuczeni wuželnychu Turkam do wjeczornych krajow, wožebje do Štalskeje, a pschinježechu žwoju wuczenosc̄, žwoje knihi, pschedy wschém pał žwoju rěč žobu, grichis̄ku rěč, kotaž je rěč prateſta noweho ſalonja. Lěto předy hacz Luther žwoje theſh we Wittenbergu pschibí — potajkim 1516 — wuda wulki wuczenz tehdomniſcheho čažka, Erasmus, nowy testament w grichiskej rěči, a kóždy wě, so bě wožebje Melanchthon dobrý ſnajeř grichiskeje rěče, kotaž bě žo mjes tym wot Štalskeje žem i požnožy pschedobylka. A ta rěč stareho ſalonja, hebrejska rěč abo rěč Židov, předy nimale žyle njeſnata kaž hižo prajachymy, pocža po lécze 1500 tež bôle ſnata býc; 10 lét předy hacz Luther starý ſalon pschelozowasche, bu kniha wo naſuſnjenju hebrejskeje rěče wudata. Wscho bě potajkim tak, jał by to sa tutón wołomik pschihotowane bylo! A tak je to tež býlo! Boža wola to bě!

Potajkim pschihotowanju psches Božu pomožnu ruku sa pocža a dolonja Luther žwoje hořske tola pał njeſwuměrnehho žohnowanja poſne dželo: wón pschelozí bibliju a da ju ludej. —

(Pſchichodnje dale.)

Zyrfej a ſtat.

Wyschnosć nanuſuje nowaj wulkaſaj žwobodu nabožiny putazej s pohroženjom a khloſtanjom, kaž to s nowin čítanym; nanej kotaž žo njebe se žwojim džesczom podesížny, bu psches poliziju pohrožene.

Kaž žo pschecžimo tutymaj wulkaſomaj nabožina, tež modlitva, wulhowacz móže a dýrbi, to počaže jena požejecz s ſamjenizy. Wo tam psche jena nowina: „Je to w rjadowni holczaſeje ſchule teho džela města, kotaž je po „Sklonečnej horje“ pojmenowane, a to pónidželu rano w 7hodž. Roſtvuczowanje dýrbi žo ſapocžecz a to bjes modlitw a khérluscha. Wuczeř ſo hotuje, so by do rjadownje ſchol a žwoju hodžimu džeržal. Tu ſtupja i njemu ſchulerki, wo rjadownje wotpožkane a proscha jeho, so by tola 2 mjeniſchinje poſdžischo pschischo; czechodla to, to chzedža jemu potom prajicž. Wuczeř je njerofidžen, tola ſwoli do próstrov. Wonkach w pschedkhězi čaka. Holž w rjadowni pał wuspěwaju khérlusč a modla ſo modlitwu, kotaž bu hewal pschi ſpocžatku týdženia wuspěwana. Wotpožkane holž pschindu po wuczeřja a roſkladu jemu, so nochzedža rad to stare lube waſchnje parowacz, so pał tež nochzedža, so by wuczeř i teho njeļuboſnoſež měl.“ ſamjenicžanska nowina pschistaji: „To žu džecži czečwjenje ſamjenizy a to hischeze ſe „Sklonečnej horj“. hdž ſkoro jenož žwójby dželacžerjow bydlia!“ — Tuto pschispoſnjenje ſteji tu s dobrým prawom. A tak to pola naž?

Wóſby! to je něčko parola w ſakskej. Poſtajenje kandidatorow, to je najnuſniſche dželo parteijow w tuthm dñjach! Wonkach w žwěcze dže to wo wjetſche praschenja. Mér abo nowa wulka wójna, wo to dže. Schto ſ teho budze, nježodži ſo dženža, pónidželu, hdž tule rynčki pižam, hischeze prajicž. Mała wójna

Grichow pschecživo Turkam je drje skónčena; Grichojo ſu ſbicí. Wo to dže, hacž ſi tuteje maleje naſtanje wulfa wójna, hacž Žendželska ſafrocži pschecživo Turkam, jim ſadžewajo, ſi Aſſiskeje do Evropy pſchecživo. Sastupiſi pak Žendželska do wójn, ſchtó wě, ſchtó potom hiſcheže wjazh! Snadž njenieli cži pravo, kotsiž wěſcheža, ſo tutu noiva wójna hiſcheže wjetſcha! A tola je to najniuſniſche, ſchtož trjebaſu čłowjekojo, naſch lidi kaž druhe ludu, měr a ſažo měr! A měr pſchede wſchěni trjebamh my tež ſnuteſkach w kraju a ludu. So bý nam ſdžeržaný býl, wožebje tež pſches tutu ſymu, fotraž pſchifhadža. Wo njej njevěſcheža nam wjele dobreho! Toła to, ſchtož pſchiúdže, pſchiúdže jenož ſ Božej woli a ſ Božim dopuſcheženjom, a to tež, býrnejesch wysch-noscže a parteije měniſe, ſo móža ſi wobſamknjenjem a wulkaſ-ſjenii ſadželacž tomu, ſo ſo Boža wola stanje. Nad kóždym a kóždej, fiž ſu wólbofkmanti, je, ſo poſtaracž, ſo ſo tajkeho w pſchi-chodže wjazh njestawa, a to pſches to, ſo woli jedyn kaž tón druhí wožobu do frajneho ſejma, fotrymž ſměmž teje wěſteje doměrh měcz, ſo je jim wěra a nabožina ſwjate ſubſo a ſo wſcho ežinja, jo ſdžeržecž a ſchfitacž ludej kaž jenotlivenu! —

© Bliffa a f' batofa.

— Gserbjo ſu ſtvojim ſerbſkim dufchepaſthrjam džafni. Tena mała ſerbſta wožada ma fararja, fiž je jafo horſiwy Gserb daſočko a ſchěročko ſnath. Eforo wſchitzy ratarjo ſu Gserbjo. Žadym i nich wulki bur njeje. Gsu ſ wjetſcha fhězfarjo a ſahrodnizy živnoſcžerjo. Lětſha ſu ſtvojeniu fararjej bjes wſcheho ſtronkowneho naſtoka nimale 10 zentnarjow žita naſwdali. To je wulka čeſcz ja nadobnu ſmýſlenoſcz wožadi, runje taž ja jeje fararja. Gserb i wutroby muſudži ſebi ſuboſcz.

— Sserbski seminar w Budějovicích lěta džinaižy na
czeške hospodařske wobstejnoscé jenož dobre 3 njedžele, wot 21.
augusta hacž do 11. septembra, trajesche. Na nim ſo 3 ſtudowazh
bohožkowſtva (Handrika ſ. Husſi, Rjencž i Wjeleczinta a podpi-
hanh) a k. privatných dozenta dr. Meher ſ. Lipska wobdželichu. Ma-
ſche džělo wobstejesche i wſchelaforvých pſcheloženjow a i praktisſeho
theologisſeho džěka. Tak ſimy we wſchelaſkých wožadach předowali,
ſ paczérſkimi džěczimi fatechesu džerželi a w Budějovicích džěczaze
femſchenje twoměli. Tež lěta bě ſeminar ſa naž wſchitſkých jara
powučžazh, a tež na tuhym měscé ſ. fararjei Domaschžy, jafo jeho
wodžerjei, a jeho jara čeſczenej kn. mandželskej ſa pſche wſchu
měru luboſne pſchitvſacže a prózh ſimój najmutrobníſchi džaf
wubrajint.

— We Žasu iuhotuje ſo 15. otočbra ſerbské džení. 50 lětný pořáni jertní džení naſcheho klavirneho njeſapomnitého pěvnijerja a narodného ſbudižerja Handrija Sejlerja ma ſo pořwajecžicž. We wjeſnej zhr̄bi, kdžež je Handrij Sejler na 37 lět ſe žohnotvaniom ſkutkoval, je w 2 hodžinomaj ſwjatočnoſcž. R. farař Domaschka ſ Budeftež ſměje ſwjedženíſke předovanie. Spěvanskej towarzſtvuje „Handrij Sejler“ ſ Žasa a „zhr̄biwitský khór“ ſ Budeftež ſkutkujetej pschi tým ſobu. W jaſi wjeſného hosczenza iuhotuje Ralsbicžanská „Lilija“ ſ pomozu druhich towarzſtvoř rjaný konzert. Tuž, ſchtóž někak móže, dojedž tam dele do Brusſeje na ſerbské ſwjedžení ſ čeſczi naſcheho Sejlerja, fotrehož ſpěvů ſu húſcžiſho tež cžitarjow naſcheho ſopjenka ſawježeliſe!

— W Herrnhuc̄e ſo w jubilejnym thdzenju naſcheje biblije ſeſendze na 25 duchownych, woſebje lužiſſich, ſo býchu ſo tam ſ no-
wa twihotowali ſa duchowne ſastojnſtvo, nětfle tač czežke a tač
wažne ſa woſady taž ſa jenotliweho. Herrnhut, tuta gmejna
Zinzendorfa, je tač rjez to pomoſane měſtno ſa tajte duchowne
pſchihotowanje. Hijo ſtronkowny ras zhlého lubeho měſtacžka cže
pſchepróſchuje ſ wotpocžowanju wot wojowanja a ſ podmurjenju
do cziſchinb a ſ džéſej w cziſchinje. A woſadne žitvjenje hifchcze

bóle! A tuž tam po býchmý pod wodženjom k. vysk. zýrkv. rady Reimera s Drježdžan. Lépscheho býchmý lědy naniakali. Nimo tuteho štutkovacího nami k lépschemu tam k. farář Pangriš se Schmiecžez a k. farář Kircher s Drježdžan, tutón je wodžer teho tak injenowanego „ludového missionstwa“, kotrež nějesche tež i pomozu k. fararja Stamma-Wösborkského wihotování je zýteho sjësda. Tutón pak bě jenož we wýchém tak poradžený a žohnowanja po琳y, dokelž Herrnhutsz i we wýchém a sa wcho žobusštukowachu; wožebje bratraj Reichelaj, k. duchovny Reichel a k. dr. th. Reichel. Natwarichmý ſo s Herrnhutskimi žobu w jenej wjedzornej ſpěvné a modlerskej hodžinje a ſkonečichmý ſpvoje dželo, kotrež kóždy džení wot ranja hacž do wjedzora trajesche, jchtivórtk, na jubilejnym dnu biblije, w Božím domje ſ evangeliſaziju, kotrež našch wodžer ſa zýku wožadu wotmě. Jeho rěč bě woprawdze ta jeneho evangeliſty a wěscže bjes žohnowanja njewostanje. A jeho ſtutkowanje ſa naš duchovny — a tak tež ſa našche wožady — tež wěscže bjes plodow njewostanje. Herrnhut ſam je, kaž ſmí tu roſprawjeli, lětža ſívój 200. jubilej ſívjecžil. Tam, hdjež psched 200 lětami ſeicheſcijan David přeni ſchtoni ſa přenje twarjenje Herrnhuta písceži, ſmí ſtali a wopominali tamne stare čažy a wopominali, kaž je wot tam žohnowanje evangeliſona ſo wuliwało do Eužizy, do Němskeje, do Evropy, haj pſches zýku ſemju. Wo wulfim ſchfodowanju, kotrež Herrnhut pſches Boži woheň pocžerpi, ſwědeža hiſcheže něfotre twarjenja, kotrež ſ noiva natwaricž hacž dotal hiſcheže móžno njebě drohoty dla. Druhe wotpasene domy, wožebje wulfi a rjanu dom ſa wudowu kaž dom pſchekupza Dürninger a ſtej ſkoru dotwɔrjenej. Bóh pomhař Herrnhutskim w ſtronkownym a ſnitskownym živjenju a ſtutkowanju. Sapomicz nochzú, ſo tež we Berthelsdofje po býchmý a wuſtar ſa holzy, kotrež je wožebite wocžehnjenje nisne, wopýtachmý. Bě jich tam na 35 ſchulſkich a tajſkich, kotrež ſu hižo ſe ſchule. Dom a džecži ſastaraja ſmílne kotrež naſcheho doma ſa diakonizy w Drježdžanach a ſtutkuja tam kaž druhdze ſ wulfej ſuboſczu a wopornitwoſczu. — Bóh ſenjeſ daj, ſo býchmý my, Herrnhutsz a my ſ evangelskeje zýrkve, kaž hromadu dželachmý, tak tež hromadu ſtutkowacž mohli ſe žohwanjom naſchim wožadam, naſchemu ſudej ſ žohnowanju, Bohu ſ cžescži! —

— Sserbska protýfa na seženu aho wottorhanska protýfa
šo pschihotuje wot Sserbskeho knihovneho towarzstwa. Wona
mu údže město Biblijkeho pucznika a směje jeho wobžah; budže po-
tajfim runa němsskim nabožným wottorhanskim protýfam, faž
na pschiffad „Nachbar“ vuidatwasche. Tuž čzvli šo naschi Sser-
bjo pschezo na to pschihotowacž, so k hodam ſebi a tým ſivojim
wobradža tajfu ſerbskui protýku, fotraž je jím s dobom „Biblijſi
pucznik“ psches zvfe lěto. So ſebi nasche knihove towarzstwo
pschi tajfim czažu na tajfe nowe a wobſchérne džělo ſvěri, njech
wschěch Sserbow sbudži k pschiphóſnacžu a k pomhanju, a te njech
šo pschede wischém s tým stanje, so kóždý ſupuje ſa ſameho šo a
ſa druhich tajfe ſerbske wottorhanske protýfi. Dróbnishe mo-
njei podamy poſdžischo.

Lístovanie. Mam tu najnaležníšho hŕdce rás všchčech
knježich, wožebje tých, čiž majú nabožnú nastavku „Pomhol
Bóh“ pišacž, dopomnieť na to, so ma tutón nastavku na najpo-
sobzíšho haciež do vutorých ranja ťaþožlaný bhež! Keď dosko to
hŕdce?!

Listowanie. W. w §. sa 17. p. Tr. (čnjovalj ſtojedžen). — §. w §. sa 18. p. Tr. — §. w §. sa 19. a 22. p. Tr.

Somolmíth redgátor: faraf Mihragacă w Nokacăzach.

Cíjsħejj Ġamolerjez minn iċċeġi tħalli kieni u kieni
fak, drudżha f-kolek, rufto anjox u Budiexxinje.